

DI 03/05 Dinsdagavondfilm Hit the road 5 *** UGC Antwerpen**

Roadtrip richting harde waarheid
Panah Panahi rijdt in de bandensporen van zijn vader, de Iraanse regisseur **Jafar Panahi** (Taxi Teheran).

Hit the road is een roadmovie die je laat lachen tot je via omwegen uitkomt bij de tragische bestemming. **Een magistraal debuut.**

Jeroen Struys, De Standaard
26/04/2022

De Iraanse film Hit the road is een van de puurste bioscoopervaringen die je kunt beleven. Dat is deels omdat hij zo briljant inspeelt op de gedeelde ervaring met anderen in een filmzaal, deels omdat je nieuw talent ontdekt, deels omdat de film zich afspeelt in prachtige landschappen. Maar vooral omdat de film zo'n diepe emotionele impact nalaat.

Tot voorbij halverwege laat **Hit the road** zich bekijken als een hartveroverende - komedie. Het is bulderlachen en gieren, tot de tranen opwellen. Want gaandeweg begint het te dagen wat buiten beeld en zonder woorden blijft; en wat de tragische betekenis is van wat zich voor je ogen afspeelt. Het is onmogelijk om hierover te schrijven zonder spoilers weg te geven. Ga eerst kijken en lees pas daarna verder.

Van vader op zoon

Hit the road is de entree van een jonge filmmaker, maar zijn zelfverzekerde stijl heeft hij van geen vreemden. **Panah Panahi** treedt in de voetsporen van zijn vader **Jafar Panahi**, wiens subversieve films zo goed zijn dat het Iraanse regime hem in 2010 beloofde met zes jaar gevangenis en een verbod om nog films te maken. Het maakte Jafar Panahi alleen nog beter. Zijn eerstvolgende film, *This is not a film*, werd naar Cannes gesmokkeld op een USB-stick in een taart en met het ontwapenende Taxi Teheran scoorde hij een publiekssucces. Intussen is het vier jaar geleden dat - Jafar Panahi nog een film uitbracht (*Three faces*), maar met **Hit the road** lijkt de opvolging verzekerd. Panah Panahi heeft de humor en de ontroerende vertelkracht van zijn vader geërfd. Net als Taxi Teheran speelt **Hit the road** zich haast volledig af in een auto, waarmee een gezin een reis aflegt. Waarheen is lange tijd

onduidelijk. Aan het stuur zit de oudste zoon, naast hem zijn bedrukte moeder. Op de achterbank verkoopt de vader flauwe grappen; hij is veroordeeld tot de rol van passagier omdat een van zijn benen in het gips ligt. Het is geen kwaai metafoor voor de manier waarop Panahs vader het stuur uit handen is genomen.

Het gezin probeert de toon licht te houden omdat de jongste zoon, een aandoenlijk geestig knaapje van een jaar of tien, net als de kijker de ware toedracht van de reis niet kent. Terwijl de auto zich een weg baant van snelweg naar provinciale weg naar aarden weg door de bergen, verandert de stemming. Hier is dan die spoiler: het gezin is onderweg om de oudste zoon af te zetten aan de grens, om hem een betere toekomst te gunnen in het buitenland. En ze zijn niet de enigen. Een van de mooiste scènes is die waarin vader en zoon een appel eten aan een rivier; een laatste idylle. Net als de vader die maar blijft bullshitten lijkt ook de filmmaker de tijd te willen stollen, door te filmen in één lang shot. Vruchteloos: net als de rivier vloeit de tijd onhoudbaar voort.

Afscheid van een kind

Met deze roadmovie plaatst Panah Panahi zich in een rijke Iraanse traditie, die een kwarteeuw geleden al een eerste meesterwerk opleverde met *Taste of cherry* van Abbas Kiarostami. Net als de VS is Iran een land vol liefde voor auto's en films, wat bij beide aartsvijanden leidde tot een belangrijke traditie van roadmovies.

Iraniërs gebruiken de auto niet alleen als transportmiddel: ze leven er ook in. **De wagen is een soort tussengevoel; in een land waarin het publieke leven strikt bewaakt wordt, biedt de auto de mogelijkheid om op openbare plaatsen toch de vrijheid te genieten die geldt in de beslotenheid van de eigen woning.** Mijnen otto is mijn vrijad; zong de Perzische dichter Wannes Van de Velde. Die gemotoriseerde vrijheid laat ook filmmakers toe om zich meer te permitteren dan strikt toegelaten. Panah Panahi gebruikt de auto bovendien om een reis af te leggen richting een waarheid die niet getoond mag worden, maar ook richting emoties die gezinsleden moeilijk over hun lippen krijgen. In de kern gaat deze film ook **over het afscheid dat alle ouders**

moeten nemen van hun kinderen en vice versa. Panahi laat in de achtergrond het landschap schitteren in al zijn glorie, alsof hij zelf ook afscheid neemt van zijn land en al vol nostalgie terugblijkt. Hij beseft wat zijn lot kan zijn nu hij zelf op de voorgrond treedt als regisseur. Als deze film niet van Iraanse maar van Amerikaanse makelij was, zouden we spreken van een kaskraker. De ervaring is er niet minder om. Dit maak je maar een paar keer in je leven mee en het kan alleen in de cinema. **Hit the road verdient het om een hit te worden.**

Van: Panah Panahi

Met: Hassan Madjooni, Pantea Panahiha, Rayan Sarlak, Amin Simiar

Info: Een filmticketje koop je ter plaatse van de verantwoordelijke, Luc. De ticketjes kosten normaal; 7. **Achteraf gaan we samen nog iets drinken!**

Afspraakuur: 18u40

Afspraakplaats: UGC, Van Ertbornstraat 17, Antwerpen. Rechts van de kassa's!

Wegwijzer: Door het feit dat UGC gelegen is aan de Van Ertbornstraat 17, een zijstraat van De Keyserlei, is het zeer vlot bereikbaar met het openbaar vervoer (trein, tram, bus). Met je filmticket kan je ook goedkoper parkeren in de ondergrondse, bewaakte parking De Keyser aan de Van Ertbornstraat (net naast de inkom van de UGC)! Valideer je parkingticket op de verdieping.

Aanvangsuur: 19u

Info: Luc F - 0484 98 38 37